

V RAŠELINĚ

Life for Miras, tak se jmenuje projekt, kterým na podzim roku 2018 Národní park Šumava odstartoval další z revitalizačních opatření. Cílem je do roku 2024 revitalizovat 2000 ha šumavských rašelinišť, která byla v minulém století cíleně odvodněna za účelem těžby rašeliny a následného zalesnění, zvýšení produkce a zpracování dřeva. Vrátit rašeliniště do původního stavu nelze, neboť nikdo již nevrátí 7-10m vrstvu miliony let staré rašeliny. Cílem je však zamezení odtoku vody, navrácení mokřadů a mokřadních rostlinných společenstev. Mokřady jsou vlastně takovými rezervoáry vody, nasáklou houbou, která v období sucha vodu pomalu uvolňuje. Díky takovýmto „úschovným“ ještě nemáme suchá koryta řek.

Součástí tohoto projektu je také zapojení veřejnosti do obnovy rašelinišť. A jednu takovou příležitost využil i náš spolek Zelené srdce s přáteli. Jeden z několika málo vypsaných termínů jsme si rezervovali již v lednu. Po několika organizačních mailech a telefonátech s panem Lukášem Linhartem, který měl naši skupinu na starosti, jsme se v pátek večer 16. srpna sjeli na Soumarském mostě u Volar. V krásném a velmi skromném tábořišti jsme rozložili stany pro přenocování a šli se „přivítat“ v blízkém obcerstvení. V sobotu v 9 hodin ráno jsme měli sraz s Lukášem a jeho kolegyní Eliškou Václavíkovou. Neveřejnou pěšinou v houští jsme se dostali na Soumarské rašeliniště, na kterém je dnes vybudovaná naučná stezka. Cestou jsme v křovinách vyzvedli nářadí schované předešlou skupinou, a pustili se do práce. Naším úkolem bylo vystavění hráze v dosud značně patrném odvodňovacím příkopu, širokém cca 4m a hlubokém 2m. Hráz jsme stavěli z rašeliny, kterou jsme narýpali na vyvýšených místech rašeliniště a tím jsme vlastně tvořili budoucí mělké tůňky pro další zachytávání dešťové vody. Příkop jsme postupně zaváželi rašelinou, naboso ušlapávali, boříc se po rozkrok v rašelině bahně. Boky jsme zpevňovali suchými kmeny stromů. Odhadem jsme na hráze nanosili a ušlapali 6 kubíků rašeliny. Hřbet hráze jsme nakonec osázeli suchopýrem pochvatým, který jsme opatrně vyryli při získávání rašeliny. Úpatí hráze a dna malých tůňek jsme pak pokryli polštáři mechu rašeliníku, z něhož vlastně rašelina vzniká a který je neuvěřitelným absorbentem vody. Jeho tělo obsahuje 96 % vody a zároveň je tak hustý, že jí obrovské množství uschová i mezi svými listy a stonky. Když jsme byli v nejlepší, překvapil nás reportér Českého rozhlasu, který se snažil natočit s námi autentický rozhovor přímo při akci. Někteří jeho mikrofonu unikli, někteří ne a tak o dva dny později posluchači rádia Český rozhlas České Budějovice mohli zaslechnout naše udýchané hlasy. Škoda, že v připojeném článku se z našeho spolku z Hlavence stala jen skupinka dobrovolníků ze středních Čech...☺

I když je rašelina lehká a měkká, hloubení a modelování tůňek a tvorba hráze, tak aby byla pevná a dostatečně vysoká nás po čtyřech hodinách příjemně fyzicky vyčerpalo. A tak jsme si obědovou přestávku s rašelinou až za ušima opravdu vychutnali. Pak už nás čekala dobrodružná asi 14 km dlouhá exkurze soumarským rašeliništěm, rašelinými loukami s houpajícím se porostem pod nohama podél Teplé Vltavy až do přísně chráněných míst 1. zóny – vrchovištního rašeliniště Mrtvý luh. Neuvěřitelné místo. Bylo to, jako by nás neznámá síla přenesla do divočiny severských zemí. Všude kolem jen bochany vřesu, borovice blatka, vlochně bahenní, rašeliník, ticho a klid. Překrásné.

Cestou z Mrtvého luhu jsme už jen tiše vstřebávali zážitky z celého dne, ze stavby hráze, tůňek, z pocitu, že se dotýkáme 10 tisíc leté staré rašeliny, že mech rašeliník a suchopýr ukazují pozitivní stav na rašeliništi, kdežto tráva bezkolénců značí nežádoucí kolísavost spodní vody, že se v srpnu modrají šumavské louky jedovatým omějem šalamounkem, že pro střizlivý pohled na svět je bezpečná max. hrst bobulí vlochně bahenní (je mírně halucinogenní, po požití většího množství je možné

zahlédnout i vzácně se vyskytující masožravku rosnatku okrouhlostou☺), že tetřívka miluje rozlehlé louky bez stromů, že v druhé polovině minulého století bylo odvodněno 75% celé naší země, že narovnáním koryt potůčků, potoků, řek se celková délka našich toků zkrátila o 30% a urychlil se tak odtok vody z naší krajiny a že zadržet vodu v krajině se musíme snažit všude kolem nás, nejenom na šumavských rašeliništích...

Byl to pro nás všechny nezapomenutelný zážitek. Velké poděkování patří pracovníkům NP Šumava Lukáši Linhartovi a Elišce Václavíkové, kteří s námi strávili celý den při stavbě hráze a poskytli nám krásnou exkurzi plnou poutavých informací.

Za všechny – Vojtu, Monču, Gábi, Zuzku, Romana, Jirku, Terku, Juráše, Kačí, Juli, Kubíčka, Vrťu, děkuje
Ája☺